

nyt Hesteliv

Skønne og smukke Waikiki

Viegård hestene – Temanummer

August 2024

Hestene fra Viegård konkursbo

Præsentation af hestene

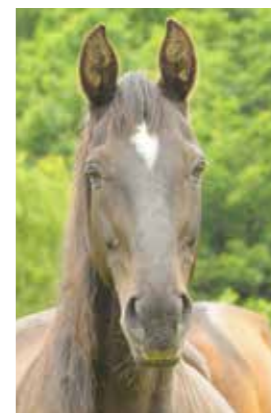
Cadence - var meget sky i starten og meget tynd. Hun overraskede os alle, da hun fik sit lille hingsteføl Hubert. Så forstod vi bedre, at hun fra at være meget tynd begyndte at se lidt "normal" ud i huld. Desværre klarede Hubert den ikke, og Cadence var selvfølgelig i sorg, men her igennem knyttede hun sig mere til os.

Ciofassa – tog det længe for os at finde ud af hvem hun var. Beskrivelsen i passet var bestemt ikke hende. Da vi ikke kunne komme til hende og scanne hende, ja så vidste vi ikke, hvem hun var. Da vi endelig kunne scanne hende, fandt vi ud af, hvad hun hed. En sød og nysgerrig hest, der som en af de få heste fra Viegård, ikke var bange for hverken æsler eller ponyer.

Chanelie – er en stor smuk hoppe, der der er kommet langt i sin udvikling.

Colada – er en hest, som gerne ville os fra starten. Hun er en fantastisk skøn og blid hoppe.

Camomil – er en robust hoppe, der er meget nysgerrig og ikke så nervøs. Hun opsøger os ikke direkte, men vil gerne snakkes med og strigles, når vi tilbyder hende det.

Cedves – kom til Sjælland at stå. Hun er meget reserveret og har svært ved kontakten til mennesker.

Charlotte – er en rolig hoppe, der gerne vil vores selskab, hvis vi er rolige og tålmodige med hende. Vi kan mærke at hendes tillid til os stadig bliver bedre.

Coradine – har ikke meget tillid til mennesker, men bliver langsomt bedre. Hun har vænnet sig til os men stoler ikke helt på os endnu.

Candy Bar – er en af de mest reserverede og nervøse heste. Selv her efter lang tid er hun svær at komme til, og vi kan endnu ikke lægge en grime på hende.

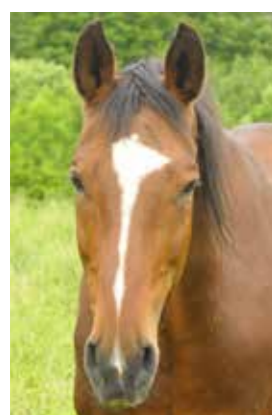
Cendra – er kommet til Sjælland at stå. Hun er en blid hoppe, som rangerer lavest i flokken af de 6 hopper. Hun har dog fundet ud af, at det er rigtigt dejligt at blive nusset med.

Clara – kom til Sjælland og var en af de dårligste af de 6. Hun havde skæv hov, var meget tynd og et skævt bækken. Vi måtte tilsidst give hende fred, da hendes krop ikke kunne mere.

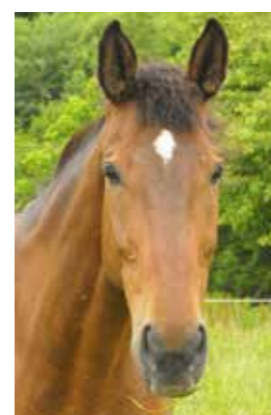
Coronia – er helt klart bossen i flokken. Hun er nysgerrig og skal have mulen med i alt, hvad der sker. Hun går fra boks til boks for at holde øje med alt og alle. Går hun først, går de andre heste med. Hun er roligt det ene øjeblik men kan panikke på et øjeblik – dog ikke så meget mere.

Caramia – er en stor stærk hoppe, som stadig kan være lidt tilbageholdende.

Chalana – er en sød og nysgerrig hest, der gerne vil os, men også er forsigtig. Hun udvikler sig stille og roligt til at blive en mere tillidsfuld hest.

Coira – var en af de tyndeste heste, der kom, men heldigvis også meget let at komme til. Vi fik hurtigt grime og dækken på hende, og hun er sød og nysgerrig.

Cory – er lidt tilbageholdende. Hun vil os gerne, men er forsigtig med at mase sig på.

Lacaille - var en en mild og sød hest, der gerne ville os mennesker. Hun var meget tynd da hun ankom til Nyt Hesteliv, og tog ikke rigtigt på. Det vidste sig desværre at hun havde EORTH i alle sine tænder inkl. kindtænder og havde rigtigt meget ondt. Vi gav hende fred, så hun ikke skulle lide mere.

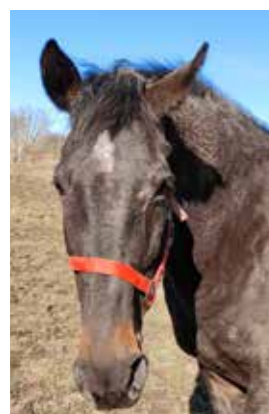
Lumumba – er en af dem vi var sikre på skulle have føl. Vi har arbejdet meget med at få hende håndterbar, og hun er en helt fantastisk hest. Hun er dog konstateret ikke drægtig af vores dyrlæge - blot lidt meget rund.

Waikiki – var lidt forsigtig i starten, men overraskede os alle med at tage træningen i stiv arm og bare følge med. Hun er en meget køn og mild hoppe, som vi tror bliver en af de første vi kan få i familiepleje.

Werenna – er kommet til Sjælland. Hun er meget knyttet til Ladonna, men er ellers en sød hoppe. Hun elsker al form for opmærksomhed og har en stor personlighed.

Ladonna – kom til Sjælland at stå. Hun var rimelig nem at lære at trække med, og er en sød hoppe, der gerne vil mennesker. Hun er mor til Oskar.

Omega – er en meget nysgerrig hoppe, som gerne vil være med der, hvor det sker. Hun var nem at komme til fra starten, selv om hun aldrig havde prøvet det med grime og trækkeov.

Wellington – er en stille og mild hoppe. Hun stillede sig hen fra starten af for at blive nusset og sådan er hun stadig. Hun er ikke den stærkeste i flokken, men vil rigtigt gerne os mennesker.

Weronica – var meget sky i starten. Blev hun presset bed hun efter os. Hun er en helt anden hest nu, med glimt i øjet og kommer gerne for at hilse på os. De store armbevægelser er hun stadig ikke glad for, men hun er kommet så langt.

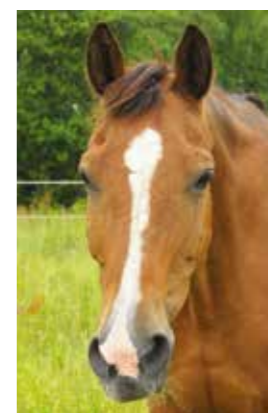
Laverne – vil os mennesker rigtigt gerne. Hun maser sig straks frem, når hun ser os, og klister sig nærmest til os. Hun er flink og nysgerrig og klar til familiepleje, når vi finder den rigtige familie.

Qastella – fandt vi hurtigt ud af, at hun havde prøvet at være håndteret. Man kunne trække med hende fra starten, men som alle de andre lider hun meget af separationsangst. Men hun er sød og nyder at blive kløet og striglet.

Wendy Pepper – vidste vi fra starten af, at hun var i fol, da hun var stor og rund ved ankomsten. Hun er virkelig en dejlig hoppe, der har forståelse for, når vi gerne vil hjælpe hende. Vi kan stort set alt med hende, bare hun har sin Diamond Pepper ved siden og ellers ikke bliver skilt for meget fra de andre heste.

Wiveca – endnu en skøn hoppe, som nyder at blive striglet og nusset om.

Lilian – kom til Sjælland og er den stærkeste af de 6 hopper. Hun havde ikke meget tillid til mennesker i starten, men er begyndt at opsøge opmærksomhed.

Quela – er en forsigtig hoppe som er kommet rigtigt langt. Er der ro om hende, er det tydeligt at hun nyder at blive nusset med.

Viegårdhestenes første 6 måneder

I 10 måneder ventede vi på at kunne hjælpe hestene, og endelig den 1. februar 2024 ankom de første 10 heste fra Stutteri Viegårds konkursbo.

Allerede da de første billeder fra Viegård stutteri kom frem i maj 2023, tilbød vi at hjælpe dem, da vi var sikre på at politiet ville fjerne hestene. Sådan gik det dog ikke. Der skulle gå næsten 6 måneder med ugentlige demonstrationer fra frustrerede borgere, protestkørsel fra mange af de professionelle folk indenfor hestebranchen og endelig en konkursbegæring, før hestene kunne komme ud af de frygtelige forhold.

Vi kontaktede straks kurator for konkursboet og meddelte, at vi gerne ville hjælpe med de heste, der havde det værst. Det var dog ikke så ligetil, da der var mange ting, der ikke var styr på med hestene, blandt andet manglende papirer og ejerskabsforhold. Vi var ved at opgive håbet flere gange, men i slutningen af januar 2024 kom aftalen endelig i stand. Minimum 30 heste skulle man aftage, og vi valgte de heste, der var størst sandsynlighed for at blive slagtet. Det var 30 ældre avlshopper, hvor nogle var drægtige.

Ankomst.

Det var en stor dag, da vi kunne annoncere, at de første heste fra Viegård konkursbo ville ankomme.

Vi havde frikøbt 30 hopper, hvor de 24 skulle være på Nyt Hestelivs internat, og 6 ville være i akutpleje på Sjælland hos en betroet medarbejder.

Ankomst

Hestene ankom i en stor lastbil med 10 ad gangen. De stod ikke bundet op, da man ikke kunne lægge grimer på dem eller trække med dem, så de løb selv op i lastbilen.

De første 10 hopper ankom om aftenen den 1. februar 2024 og de efterfølgende 14 hopper dagen efter den 2. februar 2024. De sidste 6 kørte videre til Sjælland.

Hopperne fandt hurtigt sammen på marken og gik som én stor flok. Bevægede den ene sig i en retning, fulgte de andre med. De var rolige på en lidt apatisk måde, men det var også en stor og overvældende ting, der var sket for dem. De har højst sandsynligt ikke været uden for Stutteri Viegårds matrikel.

Velkommen til et nyt liv

Den første tid.

Det var overraskende for os hvor rolige og nysgerrige de var. Gik man ud til dem, kom de straks hen til en. Nogle kunne man klø lidt på skulderen, andre måtte man ikke røre. Ingen brød sig om at man rørte dem ved hovedet. Enkelte holdt sig langt væk fra os mennesker. Vi havde regnet med at kunne sætte hestene i boks, men det var umuligt, da hestene ikke var håndteret eller vant til at stå i en boks. Vi lod derfor alle boksdøre stå åbne og lagde foder og wrap i dem alle, så hestene kunne stå og spise i læ og kunne få et tørt leje. Der ud over fik de wrap i store kasser på folden og vitamin-slikke-spande, som de var meget ivrige efter.

Hopperne nød en masse dejlig wrap

Næsten alle heste havde halsremme med et nummer på som identifikation, men ikke alle stemte med pasnummeret. Et større opklaringsarbejde med at finde ud af hvem, der var hvem, gik i gang. Ud fra beskrivelserne

fandt vi efterhånden ud af hestenes navne, da vi ikke kunne få lov til at scanne andet end et par stykker i starten.

Flokkulturen.

Som tiden gik kom individet frem i de enkelte heste. De følte sig trygge nok til at begynde at flytte på hinanden. Derfor skulle man også være mere forsigtig når man gik ud i flokken til dem, men de var stadig opsøgende og nysgerrige. Dette kunne godt skabe nogle konflikter, hvor en hest ville frem men en anden jog den væk, og vi kunne let komme i klemme.

En tryk tilværelse

Vi begyndte at skelne mellem, hvem der styrede flokken og hvem der gemte sig væk.

Når vi tog en hest ud af flokken, gik alle i "gruppemodus" og kaldte den tilbage, hvilket selvfølgelig resulterede i en nervøs hest, som ikke kunne samarbejde.

Træningen.

Da ingen af hestene umiddelbart var håndterbare, ansatte vi en træner fra Camilla Stormont. Det vigtigste var at få trænet de hopper, der var i fol, da det var vigtigt vi kunne komme til dem, når de fik føl, og især hvis de skulle have hjælp ved folingen.

Træning med fokus på ro og tryghed

Vores tanke var at få hopperne på boks, men dette måtte vi meget hurtigt opgive. De stressede ekstremt meget ved at blive skilt fra flokken og være "spærret inde". Løsningen blev, at de 3 hopper, vi mente skulle føle først, kom ind på hingstefolden at gå. De 2 af dem, Wendy Pepper og Qastella, var heldigvis nemme og det var tydeligt, at de før havde været håndteret.

Først og fremmest skulle hopperne have grime på og læres at trække med. Det blev trænet rigtigt meget at give hestene grime på af en helt naturlig årsag - en time efter de havde fået grime på, smed de dem igen. Til gengæld kunne vi andre efterhånden give dem grimer på uden de store problemer.

Træning på banen

I begyndelsen blev hestene trukket ud på grusvejen, for at gå ned til ridebanen, men igen kom flokhesten i vejen. Det gav alt for meget stress og uro, både hos den hest vi trænede, men også i den store flok. Vi fandt løsningen ved at lave et led mellem folden, som hopperne gik på, og ridebanen. Det gav meget mindre stress og en lettere træning.

Behandling.

Vi fik tilbudt mange former for behandling af mange søde mennesker, og vi tog gladeligt imod. Vi tror ikke disse heste har modtaget nogen former for behandling, andet end den mest livsnødvendige dyrelægebehandling.

Mange tilbød behandling

Hestene tog imod behandlingerne på mange forskellige måder. Nogle stod helt stille og nød det, andre skulle kun have lidt af gangen før de gik og kom så tilbage igen lidt efter.

Det var healing, KST, telepati mm som blev tilbudt. Af gode grunde kunne hestene ikke få en mere fysisk form for behandling.

Vaccination og ormekur.

Så vidt vi kunne se i passene, var ingen af hestene vaccineret, så vi skulle starte helt forfra med dem. Det var lettere sagt end gjort. Vi må sige at vi har en dygtig og tålmodig dyrlæge, der gerne vil hestene det bedste. De fleste fik deres vaccinationer, da der stadig er enkelte, vi slet ikke kan komme til.

De hopper, som vi mener er i fol, kunne ikke få ordnet tænder, før de har folet. De skal være vaccineret mod stivkrampe og herpesvirus. Heldigvis fik de deres vaccinationer.

Ormekur havde hestene vist heller aldrig fået, for mange af dem tog ormekuren i munden uden protester. Resten fik kuren i noget lækkert foder, så det spiste de gerne. De er ikke kræsne.

Tænder.

Selv om hestene blev trænet og hestene generelt blev mere tillidsfulde, var vi meget spændte på hvordan det ville gå, når de skulle have ordnet tænder.

Tandtjek har hopperne ikke oplevet meget af før

En af hopperne, Cadence, stod en dag med en stor bule på kæben, og vi måtte da prøve at få hende undersøgt. Det blev konstateret, at hun havde en ekstremt lang tand, der gjorde det svært for hende at tygge. Tandens var så lang, at den gik ned i underkæben. Heldigvis var der ingen infektion. Forløbet var ikke let og det endte med, at vi ikke kunne give hende en ordentlig behandling, da hun i bedøvet tilstand prøvede at springe over bokslågen med tandspærren på.

Cadences lange tand

Vi reviderede vores tilgang til sagen, og næste gang stod hun i boksen med en ven, mens bedøvelsen fik lov at virke. Det hjalp på det hele, og hun fik raspet så meget af tanden, som muligt, men det var meget tydeligt at hun aldrig har fået ordnet tænder før, så lang som dén tand var.

Vi fik i alt ordnet tænder på 5 af hestene, og alle havde mere eller mindre katastrofale tandstatus med meget store kroge, spidser, saksebid mm. Det må have været en lettelse for dem, at de herefter kunne tygge væsentligt bedre. Desværre måtte vi sige farvel til Lacaille, der på grund af EORHT var i et kronisk smertehelvede, som vi intet kunne gøre for at afhjælpe.

Den dårlige tandstatus er nok også grunden til, at mange af hestene på trods af store mængder fuldfoder og wrap stadig ikke tager synderligt meget på.

De drægtige hopper.

Da vi købte de 30 hopper, fik vi en liste over dem, som kurator mente var i fol. Men da der var så lidt styr på papirerne fra konkursboet, kunne de ikke sige hvem, der var hingsten, eller om der var flere – eller færre – der var drægtige.

Lumumba med sin smukke, runde mave, som vi troede var drægtig

Vi blev dog ret hurtig sikker på, at Wendy Pepper og Lumumba var drægtige. Især Wendy Pepper havde en mave, så vi i lang tid troede hun havde tvillinger, og vi kunne se små spark fra føllet på hendes mave.

Ud over de 4 der var angivet som drægtige hos os, mente vi der var 2 andre, som også kunne være i fol. De 3 hopper, der så mest drægtige ud, kom ind på hingstefolden at gå alene. De var heldigvis meget knyttet til hinanden, så det gav ikke de store problemer. Nu får vi ikke så mange føl på internatet, så vi satte os godt ind i processen ved foling. Som regel klarer hoppen det selv, men det er rart at kunne komme den til hjælp, hvis der skulle komme komplikationer.

Desværre var der ikke så meget vi kunne gøre med hensyn til overvågning. Da vi ikke kunne lukke dem ind i vores folingsboks, kunne vi ikke have kamera eller folingsalarm på Wendy Pepper, som var den første, der

skulle føle. Vi håbede på det bedste og gik rigtig mange ture, på alle tider af døgnet, op til folden for at se om der var kommet føl. Vi forventede det første føl i marts ud fra størrelsen på Wendy Peppers mave, men sådan kom det ikke til at gå.

Det første føl.

Tirsdag den 30. april 2024 stod der et lille føl ved siden af Wendy Pepper, da der blev tjekket ved hende om morgenen. Føllet var tørt men det var ikke længe siden, at det langbenede hingsteføl var kommet til verden. Wendy Pepper var en omsorgsfuld mor, der prøvede at få ham til at die, men han kunne ikke helt finde ud af det. At vi kunne få lov til at malke mælk ud til føllet, siger lidt om hvor god og tillidsfuld en hoppe Wendy Pepper er; især efter alt det hun har været igennem. Mælken gav vi føllet i en stor sprøjte, så vi var sikre på han havde fået den første råmælk, som er så vigtig for et nyfødt føl. Råmælken indeholder alle de antistoffer, som skal gøre føllet stærk over for de sygdomme, der kan komme med tiden.

Wendy Pepper og Diamond Pepper

Dyrlægen kom lidt senere og så til føllet, og til sidst fandt føllet ud af at die. Wendy Pepper stod helt stille for ikke at forstyrre ham.

De 2 andre hopper stod lidt på afstand og fulgte med i begivenheden. De vidste godt de ikke skulle komme tættere på.

Det var en glædelig begivenhed midt i en travl hverdag.

Yndige Diamond Pepper

Fremtiden.

Hvad skal der ske med hopperne, spørger mange. Egentlig ville vi gerne have haft dem ud i pleje i løbet af det første halve år, men da hestene var helt uhåndterbare – hvilket ikke var blevet oplyst – vil det tage noget længere tid.

Vi arbejder med træningen på, at de første heste kan komme i pleje efter et år. Der vil dog stadig være mange ting at tage hensyn til, for en del af hestene vil have behov for supplerende behandlinger resten af deres liv grundet deres forhistorie.

Vi tror og håber dog, at hestene kan få et godt og normalt liv. Alle er søde og rare heste, der blot ikke aner hvad menneskes forventninger er til dem. De er tilidsfulde men forsigtige, men de rykker hele tiden hen imod at blive mere og mere håndterbare.

Fortsætter vi med den korrekte træning af hestene, som Julie og Johanne har startet op med hestene, ved vi at de nok skal komme dertil, at det bliver en normal ting for dem, at blive trukket med, striglet, taget ben på mm, så de kan få de rigtige behandlinger, som de skal have.

Eftertanke

Det har været et enormt stort projekt med disse heste, da de kom fuldstændigt uhåndterbare; noget vi ikke i vores vildeste fantasi havde forestillet os, fordi loven foreskriver, at heste skal håndteres fra de er helt unge. Man ville også tro, at et stort stutteri som Viegård, havde håndteret deres heste ved foling, vaccinationer, smed mm.

Viegård hopperne nyder deres nye liv

Det har været lærerigt, da vi fik en gruppe heste ind, der var knyttet sammen på en anden måde end den vi kender fra vores egen hesteflok. Der skulle til tider tænkes kreativt for at løse problemerne.

Det har kun kunne lade sig gøre, fordi vi har så stor en erfaring i heste, der har været vanrøgtet, men også fordi personale og frivillige har brugt ekstra tid, fonde og private har støttet os, ekstra træningstimer og den generelle vilje om, at disse heste fremover kun skal have masser af kærlighed.

Paradis

Sådan er det gået Viegård hopperne på Sjælland

En sen februar aften ankom hopperne fra Viegård til Sjælland. Det var med særlig spænding at skulle modtage dem. De var alle stressede og ukontaktbare de første dage, og det var lidt med livet som indsats at skulle ind og fodre dem. Alle kom med tydelige ar på både krop og sjæl og særdeles muskelfattige. Især én af hopperne Clara, havde det virkelig svært. Hun havde ondt, sparkede og bed de andre. Men efter nogle dage med godt foder, vand og wrap aftog hendes mavesmerter. Men hun var fortsat hel skæv i sin krop. Måske nogle af jer husker hendes deforme hov, som vi forsøgte at få rettet lidt op på.

Her er det trygt at tage en lur

Hopperne forblev i løsdriften de første dage, så de kunne blive fortrolige med omgivelserne og plejemor. En stor dag da de blev lukket ud første gang - de løb frem og tilbage fra fold og ind i løsdriften. Dette har været karakteristisk for hver gang, de er introduceret for forandring i form af udvidelse af fold. Flere af hopperne har udover fysiske ar, så var de også mærket på sjælen. Det var meget tydeligt.

Efter noget tid de begyndte at blive nysgerrige og knap så stressede. Men dertil at have fysisk kontakt eller få en grime på, så var der lang vej for flere af dem. I dag har alle med enkelt undtagelse grimer på, og vil gerne fysisk kontakt. Kommer én glad i møde i forventning om et kærligt ord og omsorg. Den sidste hoppe, har været den mest sky, og har først nu fået tillid til at tage en godbid fra hånd. Hold da op, hvilken stor milepæl at nå dertil.

De fleste af hopperne er også kommet på boks, og nyder "deres eget værelse", hvilket også giver positiv mulighed for træning af hestene. Ladonna fødte også lille Oskar i sin boks, og på trods af overvågning og næsten søvnløse nætter, så overraskede hun alligevel - for vupti, så stod den flotte fyr der med sin stolte mor.

Desværre blev Clara fornyelig akut syg, og måtte sendes over regnbuen. At heste kan sørge, er der ingen tvivl om - de forlod ikke løsdriften før hun blev "hentet". Men at opleve hende fra slukket hest, til at stråle og fuld af tillid var en gave. Hendes sidste tid var med fyldt mave samt omsorg for hende.

Clara

Hopperne har god plads og masser af fred og ro

Man må sige at de heste har en hel anden adfærd end det som "man" normalt er vant til, hvilket også været en læring for os alle. At følge de hoppers rejse og udvikling er stort, og man bliver stolt af dem, hver gang de rykker sig.

De glade hopper

Føllene

Diamond Pepper

Den 30. april kom et længe ventet føl fra Wendy Pepper. Vi havde flyttet 3 af de hopper, vi mente var i fol, på en fold for sig selv. Ud over Wendy Pepper var det Qastella og Chanelie.

Wendy Pepper var meget stor og rund, og vi var lidt spændte på, om der kom et eller to føl. Der kom heldigvis kun et, og det var Diamond Pepper.

Han har haft en lidt svær start på livet. Han kunne ikke finde ud af at die, så vi brugte meget tid på at guide ham. Samtidig malkede vi Wendy Pepper, for at sikre os at Diamond fik den råmælk, der er så vigtigt for nyfødte føl, som han fik i en stor sprøjte ind i munden.

Wendy Pepper var en super god mor og stod stille, når vi malkede hende og vidste bare, at vi gjorde, hvad vi kunne, for at hjælpe hendes lille føl.

Diamond voksede sig heldigvis hurtigt stærk, men desværre gik han på spidsen af hoven, men fik en operation, som skulle hjælpe ham. Se mere på side 14.

Diamond Pepper

Hubert

Den 15. maj overraskede Cadence os alle med et føl. Først troede vi, det måtte være Lumumba, der havde fået føl, da Cadence var meget tynd. Men der gik ikke længe, før vi blev klar over, at det var et lille hingsteføl efter Cadence.

Hubert

Hubert var meget lille fra starten og har nok ikke fået al den næring, han havde brug for i sin mors mave. Cadence er en forsigtig hoppe og er ikke den, der møver sig frem, når der var foder. Oven i det hele havde hun meget dårlige tænder, som vi var begyndt at behandle.

Vi flyttede Cadence og Hubert ind til Wendy Pepper og Qastella, Chanelie havde været i brunst, så hun var flyttet tilbage til de andre hopper.

Hubert sov meget og var meget usikker på benene, men han var også en nysgerrig lille fyr, der meget gerne vil snakke med os mennesker. Mor Cadence var ikke helt tryk ved det, men lod os snakke med hendes føl.

Desværre var der noget galt med Hubert. Han kollapsede pludselig en dag efter en løbetur. Blot 4 dage gammel. Vi fik hurtigt tilkaldt Højgård hestehospital. De undersøgte ham og tog blodprøver, men kunne ikke finde ud af, hvad der var galt med ham. Få timer senere døde han stille og roligt ved siden af sin mor.

Cadence stod ved siden af ham hele natten og sørgede, men næste morgen gik hun med de andre hopper ud på græs. Vi kunne mærke hun var ked af det, men midt i sorgen fandt hun tryghed i de andre hopper og fik mere tillid til os, da hun mærkede, at vi kæmpede for Huberts liv.

Oskar

På Sjælland var der 6 af hopperne fra Viegård opstaldet. En af disse, Ladonna, var plejemor ikke i tvivl om, at hun skulle have føl. Hun blev større og større, og plejemor holdt godt øje med hende. Da Ladonnas yver blev stort og fik vokspopper på, stod plejemor op hver 2. time for at tjekke til Ladonna. Alt var stille og roligt. Det var det også, da plejemor så til Ladonna tidligt om morgenen den 1. juni, men blev noget overrasket, da der stod et hingsteføl ved siden af Ladonna. Hun klarede det flot selv, som hun nok har gjort mange andre gange. Det var endnu et hingsteføl, som er blevet døbt Oskar. En frisk lille fyr, der allerede samme morgen skulle prøve de lange ben af med et par bukkespring. Ladonna og Oskar stod på en fold for sig selv, men lille Oskar sprang gennem hegnet og ind til de andre, og så fulgte Ladonna med.

Vi tror, at hopperne er vant til at fole i flokken, for der var ro på de andre hopper, der kiggede nysgerrigt men holdt sig på afstand.

Oskar

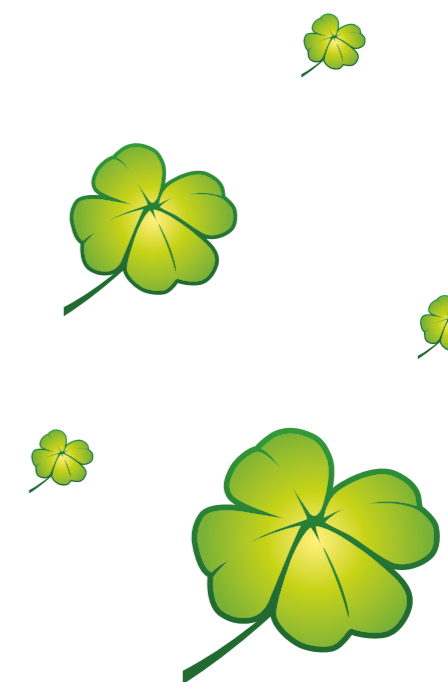
Føllene har ikke været store og stærke føl. De har hver især haft deres udfordringer. Vi tror at hopperne simpelthen har manglet næring og vitaminer til at kunne give føllene hvad de havde brug for, i deres maver. Især da flere af hopperne var meget tynde – også dem der har fået føl. Derfor tror vi også at nogle af hopperne

har kastet deres føl, da de ikke har haft næring nok til at kunne gennemføre graviditeten.

Det har givet os ekstra store dyrelæge udgifter, da de alle har haft dyrlæge ude mange gange.

Diamond dier hos Wendy

Diamond Pepper på hospitalet

Få dage efter at Diamond blev født, kunne vi konstatere, at Diamond gik meget på spidsen af hoven. Vi prøvede først med muskelafslappende og strækøvelser, og han fik limsko på for at give hovene en tyngde, men det var desværre ikke nok. Derfor blev det besluttet at få ham opereret på Højgård Hestehospital.

Diamonds hove og ben inden operation

Mor Wendy Pepper og Diamond Pepper blev kørt afsted i slutningen af juni og allerede et par dage efter, var de begge hjemme igen. Alt var gået godt, både med transporten af hestene og operationen.

Diamond efter operationen

Diamond havde fået kunsthov på og bandager på benene for at beskytte operationssårene. Stingene ville opløse sig selv.

Nu skulle han så have boksro i 3 uger og gå små ture hver dag.

Af med bandagerne

Mor Wendy måtte holde ham med selskab i boksen, så de kom kun ud sammen, så ingen ville gå i panik. Han skulle gerne nu få den rigtige stilling på ben og hove, så han ville få bedre chancer for et hesteliv og måske et liv som ridehest.

Diamond klarer sig så flot!

Efterfølgende stod den på langsom genoptræning; først med gåture og der efter på en lille fold. Diamond var ikke helt klar til at tage det roligt, og livsglad, som han er, stod den på en del bukkespring.

Vi søgte om donationer på Facebook, og tak for hver en krone, I har sendt, så det gjorde det muligt at få lavet operationen. TAK. Se filmen af Diamonds forløb her.

En meget livsglad lille Diamond

Oskars sygdom

Da Oskar blev født 1. juni 2024 virkede han som et friskt og glad lille føl. Der gik dog ikke længe, før han begyndte at skrante. Han fik feber og trak vejret tungt. Der var dyrlæge ude flere gange, og det endte med at han fik penicillin for lungebetændelse. Det var et hyr at få i ham, da hans mor Ladonna gik ind imellem, for at beskytte ham fra at give Oskar penicillin, som han skulle have i en sprøjte i munden. Efter endt behandling, var der stadig noget tilbage på hans lunger, og man måtte pøde ham og skifte til et andet antibiotikum.

I skrivende stund skal han undersøges videre, da han pludselig får feber og der stadig er lyd på lungerne, som vi forhåbentlig får styr på nu.

Søde Oskar

Stemningsbilleder ...

Viegård hopperne

Træning af Viegård hopperne

Der er heldigvis mange mennesker omkring Viegård hopperne, som hjælper med træning, daglig håndtering m.v. Nedenstående er blot en beskrivelse af mit lille bidrag til at hjælpe hopperne, og det er kun en lille del af det der foregår omkring flokken.

Jeg har beskæftiget mig med hopperne fra Viegård næsten hele perioden, de har været hos Nyt Hesteliv. Min baggrund er adfærdstræner, fysiurgisk hestetrapeut og kraniosakral terapeut og jeg har en særlig forkærlighed for heste, som har det svært af en eller anden grund, hvorfor det også var oplagt at bidrage lige præcis her.

Viegård hopperne som flok og individ

Det har været et meget anderledes og specielt forløb at arbejde med hopperne, fordi de som flok fungerer meget anderledes end mange hesteflokke. Der er selvfølgelig individuelle forskelle på hopperne og det er meget forskelligt, hvor tillidsfulde de hver især er, og hvor hurtigt de tager imod kontakt, terapi og træning. Men helt overordnet set, fungerer lige præcis denne flok som en tæt organisme.

De fleste heste har nogle høflighedsregler, som de opererer med i flokken, som handler om både at kunne give og kunne tage, kunne debattere afstand, nærhed og berøring. De færreste heste står fysisk klinet op ad hinanden i aktive situationer som når der spises, drikkes, vandles etc. Men det gør hopperne. De er meget fysiske med hinanden og har ikke det behov for rum omkring sig, som mange heste ellers beder om. Samtidig havde de, da de ankom, meget kraftig separationsangst, så det ikke var muligt at adskille en eller to heste fra flokken for at arbejde med dem, da det gjorde alle parter dybt urolige.

Kontakt med en af hopperne

Sidst men ikke mindst kendte de ikke til håndtering af mennesker. Dvs. de kendte ikke de basale signaler som kom, bak, stå etc., kunne ikke trækkes etc. De første gange jeg besøgte flokken, forventede alle at der var en

der turde tage kontakten – når en så havde vovet sig ud i det, havde jeg hurtigt hele flokken tæt omkring mig. Så kontakten var meget i form af ingen eller hele flokken.

At arbejde med dem i denne konstellation, har virkelig været en udfordring og også lærerigt. Fordi jeg blev nødt til at basere det hele på frivillighed og på at skabe motivation og et rart og trygt rum at være i. Det er som sådan ikke nyt, men forskellen her er, at det på ingen måde var muligt at insistere på noget, hvis hopperne ikke havde lyst til at være med.

Fysisk terapi i flokken

Den fysiske terapi blev også nødt til at foregå i flokken. På den ene side, er flokken tryk at bevæge sig rundt i, fordi de ikke har uoverensstemmelser, som der kan være i mange flokke. De føler sig ikke pressede af andre hestes tætte fysiske nærvær. Derfor har det ikke været et issue om nogen pludselig skulle blive uvenner. Til gengæld fungerer de netop som én organisme, så det har i stedet været nødvendigt at være meget opmærksom på løberetning, for løber en løber alle.

Den meget tætte konstellation er dog stille og roligt blødet op efterhånden som hopperne er blevet mere trygge og vant til håndtering, så det i højere grad er muligt at stå lidt afslappet med en enkelt hest og arbejde. Hopperne har selvfølgelig, som alle andre heste, også individuelle karaktertræk, som bliver mere og mere synlige, men var meget svært at få øje på i starten, fordi de var så ekstremt flokorienterede. Efterhånden er det meget mere synligt ikke bare hvem der er tillidsfuld og hvem der ikke er, men også hvilke præferencer og personlighed de individuelle heste har, hvilket jeg betragter som en sund udvikling.

Den fysiske terapi og træning

Størstedelen af hopperne har en del udfordringer i kroppen. Nogle har beslittede skader, gamle brud, masser af arvæv, underernæring, udfordringer med

tænder, gentagne i folinger m.v., men fælles for alle er, at de bærer præg af meget lidt bevægelse; dvs. nedsat bevægelighed i rygge, brystslange, ben, nakke etc. Den fysiske terapi jeg har givet hopperne, har været lige dele fysiske afbalancering og tilvænning til / tryghed ved berøring og håndtering. Men jo bedre hopperne trives, jo mere fysisk afbalancering er det også muligt at udføre. Da vi startede ud, var mange af dem meget tilbageholdne i forhold til fysisk kontakt. Nogle var besluttet bange for hænder. Det var derfor varierende om de overhovedet kunne røres og i så fald hvor meget. Hele forløbet har derfor været 100% i hoppernes tempo. De har hele vejen igennem bestemt om de ville røres, hvor længe, hvor, hvor meget tryk osv. og der har været fokus på at bruge meget blide metoder, indtil hopperne selv gav udtryk for at være klar til mere. Ligeledes har al terapi foregået i flokken, så hopperne har kunne gå, når de havde lyst.

De første par besøg, bestod terapien i alt fra en kort berøring på mulen eller en kort berøring af skulderen. Her hen over sommeren, er der flere der har fået en fuld fysisk afbalancering og selv de mest skeptiske og afvisende har fået nogen fysisk terapi, de fleste kan berøres på benene, kan blive i kontakten etc.

Kort berøring af mulen

Noget af det der bliver meget tydeligt, når man arbejder med denne type heste er, hvor meget traumer sidder i kroppen. Forstået således, at hopperne ofte under behandling af blot et lille område på kroppen, tydeligvis mærker og reagerer virkelig meget og af og til kommer der nogle meget kraftige reaktioner i form af langvarige afspændinger (kraftig øjenblinking, trækninger i ansigtsmuskulaturen, ører der bevæger sig hurtigt, gab, smask, udstrækning, løft af ryg og nakke, benstræk etc.) og ind i mellem går den pågældende hoppe meget pludseligt og kan ikke håndtere mere føling med egen krop end den kortvarige seance.

En anden ting der også bliver meget tydeligt, når man arbejder med sådan en flok er, hvor meget de betragter hinanden og de mennesker, der er omkring dem. Der var eksempelvis en dag, hvor en af hopperne fik afspændt psoas (muskel der bøjer lænd og hofter sammen). Så snart hun var færdig kom næste hoppe hen, stillede sig på samme måde som foregående hoppe og var meget insisterende på, at det var det vi skulle. Det samme skete med den næste og den næste og den næste – og det endte med at blive dagen for psoas afspænding. Ligesom der blev en dag for tungeben og kæbe, en dag til skulder etc. Denne kopi adfærd var meget udtalt i starten af perioden jeg er kommet hos hopperne, men er stille og rolig aftagende.

En stor del af den fysiske terapi har været relateret til at få skabt flow i hestens kroppe. Dvs. hjælpe nervesystem, vejrtrækning, KS pulsen, organer etc. med at fungere hensigtsmæssigt. Sammen med deres nye liv hos Nyt Hesteliv, hvor de har mulighed for at bevæge sig, får nok foder etc. ses det tydeligt at der stille og roligt sker en bedring i hestens kroppe – dvs. de tager på, de bevæger sig bedre, deres nervesystemer er mindre reaktive, de kommunikerer mere.

Der skabes flow

Når den fysiske terapi også bliver horsemanship

Som jeg skrev tidligere, har det at give hopperne fysisk terapi også været arbejde med at lære dem berøring, basal omgang og håndtering fra jorden. Helt basale ting som at flytte sig eller gå frem for et let signal kendte de ikke (og det er stadig varierende, hvor meget de hver især kan på den front). Så for at kunne give fysisk terapi, har det samtidig også været nødvendigt at lære helt basale ting som at det er forbudt at stå på folks tæer, at man skal holde afstand, at man ikke bare kan gå ind i andre, at man ikke må slå med forbenet for at få det man gerne vil have etc.

Men samtidig (og i min optik vigtigere) lære gensidig kommunikation. Dvs. at man kan sige nej tak med subtil

adfærd, at man kan bede om noget og kan give noget, at man godt må have en mening om fx hvor det er rart at blive rørt og hvordan. At man må give udtryk for om man overhovedet har lyst til at blive rørt ved etc.

Med mange af hopperne har jeg startet med meget basale øvelser fra horsemanship, for at vise dem at vi kan kommunikere sammen, inden jeg begynder at røre ved dem. At hænder er til at stole på – hvilken flere af dem tydeligvis ikke mente var tilfældet. At der altid er en kattelerm, så man ikke behøver at panikke, men bare kan flytte sig stille og roligt. Vi har øvet små ting som at lade mulen på hånden indikere hvordan der ønskes kontakt, kontakt uden berøring for at skabe kropsbevidsthed, vende hovedet let væk som et nej tak m.v. Meget af det inspireret af, hvordan heste selv kommunikerer meget subtilt i velfungerende flokke.

De skulle lære at de kan stole på hænder

For nogle af hopperne har selv kontakt uden berøring været en overvældende oplevelse. Det er en øvelse hvor man ikke har fysisk kontakt, men blot anerkender hver gang hesten viser en følelse eller anden for respons på at være i opmærksomhed sammen. Det er ofte meget subtile tegn man arbejder med, men det gør en verden til forskel for hestenes lyst til at være i kontakten.

Vi har stille og roligt arbejdet med at kunne berøres på hele kroppen, men hele tiden med kommunikationen i fokus og jeg oplever, at så snart hopperne opdager, at nej er en mulighed, begynder de selv at tilbyde meget mere og bede om mere. Selv de mere sky af hopperne, kommer selv og beder om fx massage er en skulder, afspænding af kæbe etc.

Der har undervejs særligt været en hoppe, som har været meget ambivalent i forhold til berøring. Hun har opsøgt det, men så sagt kraftigt fra meget hurtigt, fordi det alligevel var for overvældende. Ved mit sidste besøg tog hun virkelig mod til sig og blev i kontakten

og lod sig berøre forsigtigt på hele kroppen. Jeg kunne sandsynligvis godt have tvunget hende til det tidligere, hvis jeg havde ønsket det, men for det første virker fysisk terapi på en krop i modstand sjældent særlig godt – for det andet flyttede det meget mere for hende i forhold til hendes tillid til hænder, at få lov til selv at vælge det aktivt til og vælge at blive i kontakten.

Stille og roligt får jeg lov til mere

Mit forløb med hopperne, har således ikke kun handlet om den fysiske terapi, selvom det har været hovedmålet at hjælpe dem til at fungere bedre i kroppen, men i lige så høj grad haft generelt kontakt, tillid og håndtering som omdrejningspunkt.

Al håndtering skal fungere

Hvis du vil lære nogle af de øvelser, som jeg bl.a. har brugt med hopperne, udgives der omkring 1. september et online kursus, hvor hopperne fra Viegård samt andre heste, ponyer og æsler fra Nyt Hesteliv optræder og hvor overskuddet går til Nyt Hesteliv.

Christina Medom / Hestenoerd.dk

Hvad kan flokken?

Det er imponerende at se, hvordan flokken hjælper hinanden. De går i boks sammen 2 og 3 heste ad gangen og det er ikke de samme 2 og 3 heste. Det er meget forskelligt. Det kunne aldrig lade sig gøre blandt de mere "normaliserede" heste, vi har i den anden flok. Det hjælper dog med tiden, at vi kan se, at de reagerer lidt mere på hinanden, end de gjorde i starten. Deres personlighed er ved at komme mere igennem og være forskellig fra hinanden.

Alle får lov til at komme til maden. De hjælper hinanden og lærer af hinanden. Hvis vi inviterer til kontakt eller måske prøve at få en grime på, så kommer den mest nysgerrige og modige hen, mens andre kigger på for at lære.

Da Cadence mistede sit føl Hubert – blot 4 dage gammel – stod hun med ham i boksen hele natten og fik muligheden for at sige farvel. Da vi så næste morgen åbnede bokslågen, kunne Cadence selv vælge at forlade Hubert, når hun var klar, og det var hun, da der blev åbnet. Da Cadence gik ud af boksen, kom 2 af de andre hopper hen til hende. De lagde deres hoved på Cadences hals fra hver side, og der stod de længe som var de en "sorggruppe". Da de havde stået et stykke tid, gik de alle sammen på græs. Det var så rørende at se, hvordan denne flok fungerer sammen og hvor vi tror, at det har været hoppernes overlevelse, at de har haft hinanden.

Efter konkursen af Viegård Stutteri

Heste og stutteri er nu solgt og John Byrialsen ejer ingen af delene.... eller gør han.

Det har været svært at følge med i, hvad der er sket med de heste, der kom væk fra Stutteri Viegård og med John Byrialsen.

Mange af hestene blev solgt til udlandet, ud over de 30 hopper der endte på Nyt Hesteliv. Men der var stadig rigtig mange heste tilbage på Viegård inden det kom på tvangsauktion. Disse – eller de fleste af dem – blev opkøbt af en ven af John Byrialsen, Hans Kristensen og kørt til Bratbjerggård længere oppe i Nordjylland. John Byrialsen bor på denne gård og hjælper tilsyneladende med i det daglige arbejde med hestene.

Imens er Viegård solgt til en anden af John Byrialsens venner, og fortsætter stedet som stutteri med de heste, der var tilbage. Fremtiden for de heste her, ser ikke umiddelbart meget bedre ud, end da de var under den gamle ejer.

At John Byrialsen kan fortsætte med at arbejde med heste, når han igennem så mange år, har fået meget store bøder på grund af forsømmelse i pasning af hestene, forstår vi slet ikke. Han har fået så mange påtaler om hans hestehold, at dette burde være nok til, at man kan fratage ham retten til at holde og have med heste at gøre fremover.

Desværre er sagen mere eller mindre lukket. Hverken pressen eller offentligheden interesserer sig mere for disse heste, da stedet gik konkurs og hestene solgt. Sådan ser det i hvert fald ud! Om der nogensinde kommer en retfærdig dom ud af en kommende retssag – set fra hestenes synspunkt – ved vi ikke noget om i skrivende stund. Vi må bare håbe, at der bliver holdt bedre øje med de heste, han omgås i fremtiden.

Støtte fra fonde til Viegård hestene – en uvurderlig hjælp

Da det var en kæmpe udgift for os at modtage og frikøbe disse heste, ansøgte vi flere om hjælp til at støtte dette store projekt.

For at vi kunne gå ind i så stort et projekt, havde vi brug for en stor donation til alle de indledende omkostninger som transport af hestene, ekstra foder, dyrlæge, smed, ekstra bemanding etc.

Der kom en dejlig og bekræftende donation fra **QATOFONDEN**, så vi turde sige gå ind i projektet. Frikøbet skulle vi klare på anden vis, hvilket vi også fik gjort fra anden side og fra mange private, der støttede op om denne sag. I var helt fantastiske. **TAK!**

En kæmpe tak skal lyde til alle de fonde og legater, der har hjulpet til med økonomisk støtte:

Qatofonden
Dyreværnsforeningen Svalens Fond
Jørgen og Ellen Larsens Fond til Gavn for Dyr
Værn for Værgeløse Dyr
Dansk Dyreværn Odense
Ellen og Carl Tafdrups Mindelegat
Jens Anker Andersen Fonden
Dyrenes Dags Komite
Kitty og Viggo Frejsleben Jensens Fond
Inge og Asker Larsens Fond

Projektet trækker ud

Da vi frikøbte disse 30 hopper fra konkursboet var det umiddelbart vores plan, at vi ville finde skønne plejefamilier til 10 af dem indenfor de første 3 mdr., men grundet hestenes fortid og manglende læring af de helt basale ting, blev dette ikke til en mulighed.

Vi arbejder derfor intensivt på, at vi kan gøre de 10 heste klar i løbet af 2024. Det gør så, at det økonomisk og pladsmæssigt er meget tungt. Vi håber, du har lyst til at støtte op om dette projekt og vil overveje at være sponsor eller hjælpe os med en eller flere donationer.

Det kræver mange penge at få dette Viegård projekt til at køre rundt.

Hjælp os med din støtte. Du kan indbetale på forskellig måde – også fra udlandet:

MobilePay 55424 eller konto 9370 2480087529
Iban-nr. DK0293702480087529
SWIFT-kode: SPNODK22

Vi søger sponsorer

Vi har brug for din hjælp! Vi mangler flere sponsorer til de mange heste, vi har gående på internatet. Hjælp en hest for blot kr. 300 pr. måned – og så er det fradragsberettiget.

Det er vigtigt med denne faste støtte, hvis vi fortsat skal kunne drive internatet. Vi er helt afhængig af privat støtte, da vi ikke får offentlig støtte.

Tilmeld dig her.

Som sponsor til en hest er du med til at dække udgifterne på foder, smed og dyrlæge. Hver hest skal gerne have flere sponsorer, hvis vi skal kunne dække de faste udgifter til hestene. Det er også muligt at donere et fast beløb til alle hestene hver måned.

Vi søger plejefamilier til hopperne

Vi er nu kommet så langt, at 4-6 af hopperne snart vil være klar til at komme i familiepleje. Hopperne har udviklet sig helt fantastisk!!!

Vi har fået hopperne trænet, og de udviser stor tillid nu. Kom til Åbent Hus den 31. august 2024 og mød dem.

Hvis du vil vide mere eller gerne vil ansøge om at blive plejefamilie, kan du kontakte Janne Junker på info@nyt-hesteliv.dk.

Donationer fra firmaer

Da vi fik de 30 hopper fra Viegård ind på internettet, væltede der støtte ind til os, som vi tog imod med kys-hånd. Det var fra både private og fra firmaer. Vi har eksempelvis fået: Bogense Hotel holdt en Valentine aften, hvor 100 kr. fra hver person, der spiste på stedet, gik til Nyt Hesteliv. Vi fik også både wrap, halm og hø. Camilla Stormont team donerede træning. Hestens Helse donerede fodertilskud, der skulle booste deres energi. Tika Rideudstyr sendte dækkener og grimer afsted til hestene, så de kunne være godt klædt på. BOT shop sendte os en masse fine dækkener.

Online konkurrence ridning stablede et event på bene og donerede penge til os. CamillaBorregaard.dk donerede 25 kr. for hver solgt hestedagbog. Pavo donerede foder til følhopper. Brogårdendonerede ligeledes foder. Vi fik dækkener fra private. Flere tilbød gratis hjælp – bl.a.: Hestehealer.dk, Rikke Cumberland, Horsebehaviour.dk, Animallistening.dk og Den harmoniske ekvipage, som har været på både Fyn og Sjælland og hjulpet til frivilligt.

Vi er dybt taknemmelige for al støtten!

Fra Brogaarden Sjælland

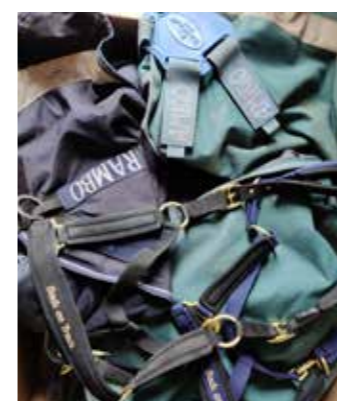
Fra CamillaBorregaard.dk

Fra Bogense Hotel

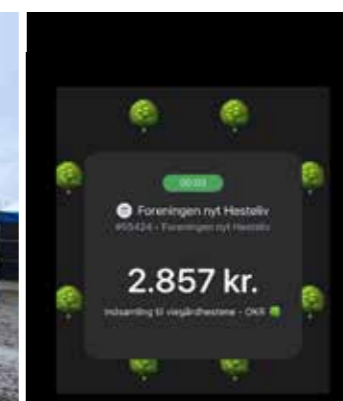
Fra Pavo

Fra BOT shop

Hø

Online konkurrence ridning

Tilskud fra Hestens Helse

Træning Camilla Stormont team

Wrap

Fra TIKÅ Rideudstyr

Behandlinger fra bl.a. hestehealer.dk

Qastella og Storm møder hinanden over hegnet

nyt Hesteliv

Foreningen Nyt Hesteliv
Søndersøvej 144, 5462 Morud

Telefon +45 26355865 • Fastnet +45 48795865
info@nyt-hesteliv.dk • www.nyt-hesteliv.dk

Konto: 9370 2480087529
MobilePay: 55424
CVR nr.: 30343344